

LACKFI JÁNOS
Emberszabás

(Az érző)

*Nem is sejtet, mi megy végbe ilyenkor bennem,
vagy pontos tudomásod van róla, csak nem érdekel,
mész a magad útján fütyörészve, mindig is ilyen
érzéketlen voltál, gyanakodnom kellett volna,
amikor még udvaroltál nekem, és elsétáltunk
amellett a felfordult gerle mellett, piros lábai égre
meredtek, fél szárnya legyező-formán kinyílt,
feje nem volt, csak véres nyakcsont a helyén,
fotó-pontossággal vésődött belém minden részlet,
lehunyom a szemem, és ennyi év után látom
magam előtt azt a szerencsétlen madarat,
ha akkor kérdi bárki, nem tudom megfogalmazni,
mit várok tőled, de ha valóban az lettél volna,
aki vágyaimban, hát magadhoz vonsz és átölelsz,
szünetjelet teszel ki a kettőnk történetében, majd
szó nélkül kézen fogsz, sarkon fordulsz velem,
fájdalmam és az ismeretlen, új úti cél sejtelmes
mámorában úszva követlek, tudom, hogy minden
új útra tér, gyertyafényes, intim teázóban
kötöttünk volna ki, egymás kezét fogva, elgyászolva
mindazt, ami pár dekagramm ismeretlen madárba
belefér, testnek romlását, rettentő magányt,
felszámolt gyerekkort, macskamód ránk leső időt,
előre és utólag mindent, talán még a teához kapott
keksz is a csésze peremén marad, ehelyett vonszoltál
tovább érzéketlenül a török vendéglőbe,
vadállat módjára tömte magadba kettőnk girosszá
szétszabdalt galambhúsát, kifordult a gyomrom
tőle, kifordult egész lényem, nem kellett kedvencem sem,
a joghurtos padlizsán, vállat vonva bekebelezted
azt is, nem lestél be a színlelt, de közömbösséged
miatt valóságos élesedő fejfájás kulisszái mögé,
ha nem így lett volna, nem bántanál meg folyton
szilánkos szavakkal, birtokló mozdulatokkal,
perverz célzásokkal, nyers paranccsal, társaságban
rovásomra elsütött élcekkel, nem játszanál össze
háttam mögött a gyerekekkel, anyámmal, mintha
klinikai eset lennék, látnád, hogy lenyúzott bőrrel
állok és vacogok a semmi közepén, és minden
érintés felrobbant.*